

KRAJ ILI NOVI POČETAK?

Autor Slavko Vranjković, sacerdos

Subota, 31 Listopad 2020 20:41 - Ažurirano Subota, 31 Listopad 2020 20:59

„Bojiš li se smrti“?, pitali jednog obraćenika na kršćanstvo.“ Ne! samo sam jako znatiželjan.“

Prepuna groblja, možda ove godine manje, cvijeće i svijeće, obilazak grobova voljenih i poznatih.

Kako smrt doživljavamo? Za mnoge je to rastanak od svega gorak kraj kratkog i tjeskobnog života. Preživjeli iznova proživljavaju dramu pokojnika na četvorini kreveta: mučenje, teško disanje, usta otvorena, a oči zatvorene. Jeziv doživljaj za one koji ma je smrt kraj, rastanak s voljenima „i nikad više sastanak“.

Vjernici , pravi, nadam se da si među njima“ znaju da je smrt nešto naravno kao i rođenje i da sve ima svoj tijek i trajanje. Oni znaju da je pokojnik izašao iz tunela boli, patnje, osamljenosti, ali da je na kraju tunela svijetlo koje je Isus zapalio. Smrt je ovdje rastanak s nama a tamo sastanak s Bogom.

Ova zaraza i svaka druga bolest pospješuje mogućnost odlaska s ovoga svijeta. Smrt nas čeka pa se moramo čitav život pripremati za nju. U životu sudjelujemo i u patnji Isusovoj noseći svoj i tuđe križeve u uvjerenju da je njegov križ „procvjetao uskrsnućem.“

Što nam je činiti? Za gradnju kuće, bilo koji fizičk?i umni posao ,potrebna nam je priprava. Neka nam slika bude zapaljena svijeća. Ona gori, dogorijeva i gasi se. Iza nje u našim očima ostaje svijetlo. „Neka vaša svijetlost svijetli pred ljudima da vide vaša dobra djela i slave, zbog njih, Oca vašega koji je na nebesima“ Novi Zavjet je prepun načina kako ćemo osvojiti nebo.

KRAJ ILI NOVI POČETAK?

Autor Slavko Vranjković, sacerdos

Subota, 31 Listopad 2020 20:41 - Ažurirano Subota, 31 Listopad 2020 20:59

Gdje mnogi griješe? NASTOJE NA SMRT ZABORAVITI, NA PRIPRAVU JOŠ VIŠE KAO DA ĆE NJIH ZAABIĆI.

Kad je već kraj na domaku, nevoljko zovu svećenika da bolesnici donese pričest i bolesničko pomazanje. Koliko to nekome može pomoći? Ako u životu nismo težili i molitvom i susretom u pričesti s Isusom drugovati ovo sve može biti pokušaj. I toga se mnogi boje. Ne žele zvati svećenika da se “bolesnik ne uplaši”.

Reakcija uobičajena kod onih kojima su Crkva i sakramenti navika i „servis“ za neke trenutke koje nisu, zbog drugih, željeli izbjeći.

Vjernik umire s osmjehom jer zna da to nije kraj nego novi početak drugovanja s onim koga su naslućivali u riječi, sakramentima a sad će ga gledati “licem u lice”.

Pouka i opomena živima“: Tko ne nosi nebo u sebi za života, ne mora ga poslije smrti tražiti! Svi smo na križnom putu života s Kristom zajedno. Njegova sudbina kao čovjeka ponavlja se vjekovima u onima koji su živjeli, patili, za nebo se pripremali.

[dressup games](#) [fight games](#) [battle games](#)